

Povídka vznikla na základě vyprávění mého strýce, se kterým jsem proseděla spoustu hodin v lodce na Otavě v Písku. Když se na můj rybářský prut něco chytilo, tak to byl maximálně tak mrňavý ježdík, který putoval zpátky do řeky. Ale vyslechla jsem řadu rybářských historek, veselých i smutných.

Fišboun

Pan Kukačka a Fišboun byli povedená dvojice. Nepřetržitě vymýšleli nějaké podivnosti, a tak časem nikoho ve vsi nepřekvapilo, když spatřili v parném létě vytáhlou postavu s kulichem na hlavě šourající se na běžkách do konzumu pro pivo. A za ní chlupatou zrzavou nudli na krátkých křivých nožkách schňapající po jeho hůlkách. Nebo když viděli postavu šplhající do koruny stromu s magnetofonem na zádech, aby lovil ptačí zpěv. A pod stromem chlupatou zrzavou nudli pobaveně sledující, jestli ta postava spadne, nebo ne. Ano, to byl pan Kukačka a jeho jezevčík Fišboun.

Ten pes měl ale jednu zvláštnost. Nikdo ho nikdy neslyšel štěkat, ani pan Kukačka, dokonce ani nevěděl, proč to psisko neštěká. Možná ho to máma nenaučila, nebo se mu nechtělo, bůhví, a protože Fišboun byl nalezenec, už se to nikdo nikdy nedoví. Jednoho dne se pan Kukačka rozhodl, že už je dost starý na to, aby pořád vymýšlel nějaké ptákoviny a že si tedy najde nějakého klidného koníčka. To, že bude rybářem, se mu zdálo nejlepší. Jak řekl, tak se stalo a od té doby povedenou dvojici nebylo vidět nikde jinde než na břehu řeky.

Pravda, ze začátku to nebyla žádná sláva, ryby se háčku pana Kukačky pořád nějak vyhýbaly. A když už se přišly podívat, co to na tom háčku visí, mohly klidně posvačit, protože pan Kukačka na břehu vesele poklimbával. Panu Kukačkovi bylo divné, že pořád nic, ale nebyl by to on, aby zase nevymyslel nějakou ptákovinu. Když neberou ani na žížaly, ani na chlebové kuličky, ani na bramborový knedlík, a dokonce ani na šklubánek ne, řekl si, že to zkusí se salámem.

Fišbounovi se ten nápad líbil pramálo, víte, on měl totiž salám k smrti rád. A salám pro ryby? To tedy byla opravdu pěkná ptákovina. Místo toho, aby mu ten voňavoučký salámeček dal sežrat, napichoval jeden kousek za druhým, nahodil prut, usedl a jako obvykle klímbal. Takové plýtvání.

Fišboun byl sice strašlivě ošklivý pes, ale hlavička otevřená. Začal přemýšlet, jak to zařídit, aby ten milovaný salámeček nepřicházel tak zbytečně vniveč.

A pak na to přišel. Jednoho dne, kdy už drahnou dobu nezabrala ani čudla, se splávek najednou pohnul, pak se rozkmital a zmizel pod hladinou. Pan Kukačka samozřejmě nic, pochrupával. Vtom Fišboun vyštěkl, krátce a ostře. Pan Kukačka vyletěl ze židličky, popadl prut, zasekl. a vytáhl kapra jako hrom.

„Fišboune, ty přece jen umíš štěkat? Hodný pes, dostaneš za odměnu kusanec salámu.“ „Tak, takhle se na to musí“, pomyslel si Fišboun a pohladil si tlapkou břicho plné milovaného salámu.

Pak už to šlo každodenně jako po drátku a ostatní rybáři jenom zírali na stejnou scénku: Muž napíchne na udici salám, nahodí, usedne, pochrupuje, ryba zabere, ozve

se ostré haf, muž se vymrští, zasekne, vyloví rybu, odřízne kus salámu, hodí ho psovi, další kousek na udici, nahodí, usedne a tak pořád dokola. Až do jednoho kalného rána.

Den nic moc, panu Kukačkovi také nic moc a tak se stalo, že musel najednou hodně rychle do vrbiček. „Fišboune, hlídej.“ Pes zalehl, dlouhý čumák na tlapkách, korálkové oči upřené na splávek. Ten se náhle zachvěl. „Haf“. Pan Kukačka nikde. „Haf, haf, haf“, Kukačka pořád nikde. „Proboha, co tam ten chlap tak dlouho dělá,“ přemýšlí pes, „co mám dělat, přece o ten salámeček voňavouček nepřijdu.“ A to by nebyl Fišboun, aby něco nevymyslel. Chňapl po pruhu, zahryznul se do něj a začal couvat. Cítil, jak mu ho chce někdo na druhém konci vzít. „Nepustím tě, nepustím....“

Rybáři, kteří se seběhli, uviděli neobvyklý výjev, chlupatou zrzavou nudli na krátkých křivých nožkách ze všech sil couvající, v hubě prut, na jehož konci se plácá ryba. Ryba jako hrom, největší, nejdelší, taková, která je snem všech rybářů. Vtom se vlasec přetrhl a ryba začala metat kozelce zpátky do vody. „Ležíš“, zavrčel Fišboun a přišlápl šupináče křivou nohou.

Když pak Kukačka dokončil svou práci ve vrbičkách, nevěřil vlastním očím.

„Fišboune, ty nejen že ses naučil štěkat, ale dokonce i chytat ryby!“

Od té příhody se mohou výletníci v místní hospodě doslechnout, že v jejich vesnici žije pes, který umí chytat ryby. A jak že to dělá? Napíchne salám na háček, nahodí prut, štěkne, zasekne, vyloví rybu, napíchne salám na háček, nahodí prut, štěkne, zasekne, vyloví rybu, napíchne salám.....

Víte, možná, že to je jen „rybářská latina“, ale jedno Fišbounovi nikdo neupře.

Je to prý ten nejuštěkanější pes ve vsi.